CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

REPREZENTATIVA ANGLIEI ÎN CRIZĂ!

Reprezentativa Angliei e în criză. S-ar putea foarte bine ca ea să rateze calificarea în turneul final al „Cupei mondiale" 1974. De cîte ori îl întîlnesc pe vechiul meu prieten, ziaristul italian, Ezio Di Cesari, el nu uită să-mi amintească: ...„Ramsey e depășit!..." Părere pe care, mărturisesc, o împărtășesc și eu. Dar cui servește această constatare? Ramsey *n-a avut bunul simț să demisioneze după C.M. 1970, după falimentul de la Leon. Nimic de făcut. Cu un asemenea antrenor depășit, nu numai că nu se poate cîștiga titlul suprem dar nu e sigură nici calificarea. Dar nu reprezintă echitatea a da toată vina numai pe Ramsey. Mai cu seamă că mediocra națională engleză de astăzi întruchipează realitatea fotbalului nostru. Gravitatea situației noastre rămîne însă aceea că noi nu dispunem nici de elementele de mare talent care să ne încurajeze cît de cît pentru viitor. Italia, de pildă, are un Mazzola sau un Rivera. Noi i-am AVUT pe Ball și Bell.*

Stabilită deci această realitate, că reprezentativa nu este altceva decît întruchiparea mediocrității actualei generații de jucători, să ne întrebăm, totuși, mai departe: există jucători cu adevărat superiori celor care au realizat egalul cu reprezentativa Țării Galilor sau nu? Și, mai departe, pînă la ce punct e posibilă străpungerea unei apărări permanente de 8—9 oameni așa cum s-a prezentat selecționata Țării Galilor?

În privința primei întrebări, după opinia mea, selecția lui Ramsey a reprezentat soluția cea mai bună a momentului dacă ne referim la compartimentul defensiv. Aceștia sînt cei mai buni apărători de care dispunem; chiar și nesiguranța lui Ray Clemence *în poartă demonstrează că tot bietul* Gordon Banks *rămîne cel mai bun om al postului. Linia de mijloc, în schimb, a apărut ca și inexistentă, lipsită de fantezie. În vreme ce linia de înaintare, alcătuită din* Marsh, Chivers *și* Keegan, *a reprezentat o mare deziluzie. Era greu de admis că, după acea comportare cenușie, din primul joc cu galezii, de la* Cardiff, *Ramsey va mai rămîne la aceeași formație, dar el a făcut-o.* Keegan *a demonstrat din nou că nu posedă încă valoarea unui internațional de prima reprezentativă, în pofida jocurilor excelente pe care le face cu* Liverpool. *Comparația care s-a făcut între el și* George Best *îmi apare ca ridicolă.* Keegan *e un jucător abil și curajos, dar atît... Între noi fie vorba, antrenorul* Don Rogers, *care a făcut minuni cu* Crystal Palace *și care ar fi singurul indicat să-l înlocuiască pe* Ramsey *(dacă acesta ar avea buna inspirație să se retragă...) nu are nici un fel de admirație pentru* Keegan.

Ajungem acum și la a doua întrebare. Apărarea supraaglomerată a galezilor putea fi învinsă dacă noi am fi dispus de o extremă veritabilă spre a realiza acele acțiuni de învăluire — remedii unice pentru a învinge acest gen de redute. Dar ne-a lipsit acest om, în rolul său fiind utilizat Keegan, *el care nu dispune de calități specifice unei aripi. După meci, valorosul jucător și căpitan al selecționatei Țării Galilor — England — îmi spunea despre jocul unsprezecelui englez că a fost...* „stereotip și neclar..." *Alt titular al formației galeze, tînărul* Terry Yorath, *de la* Leeds, *îmi mărturisea: „...cînd se apropiau de careul nostru nu aveau nici un fel de idee de ce vor face. Se rezumau să arunce mingea înspre careul de 16 metri..."*

Contra unui portar care nu știe ce e greșeala la mingiile înalte, așa cum e Gary Sprake, *contra unor apărători înalți și decișI, de tipul lui* England *și* Roberts, *era cea mai absurdă tactică. Chiar dacă* Colin Bell *a lovit, o dată bara cu o minge trimisă cu capul. Se simțea nevoia unor aripi, unor aripi reale, chiar dacă fundașii laterali au căutat, inutil să îndeplinească ei această misiune.*

ALAN BALL

Azi, Ramsey *are o altă ocazie de a experimenta, de a încerca. Sau, din nou, de a greși. Echipa Angliei întîlnește, într-un joc oarecum festiv, selecționata Scoției la Glasgow. Trebuie să schimbe ceva fără discuție, dar cu ce elemente? Reprezentativa sub 23 de ani a învins ușor o selecționată olandeză care nu valorează mare lucru și a evidențiat cîțiva jucători bravi, e drept, însă neexperimentați. Să se renunțe la* Ball-Bell, *la* Chivers-Marsh, *perechi care arată tare palid. Dar cu cine? E grea dilema lui Ramsey! Dar el singur a creat-o prin ezitările lui de după succesul din 1966.*

BRIAN GLANVILLE

Londra, februarie

„MARACANA IUGOSLAVĂ" SE PREGĂTEȘTE PENTRU FINALA „CUPEI CAMPIONILOR" ȘI – POATE – PENTRU FINALA C.E. 1976

SCRISOARE DIN BELGRAD

Se spune, pe drept cuvînt, că **Miodrag Petrovici,** directorul celui mai mare stadion belgrădean — **„Steaua roșie"**, s-a transformat din iulie trecut într-un... robot. Mai precis, din ziua în care U.E.F.A. a atribuit capitalei Iugoslaviei organiarea finalei din anul acesta a „Cupei campionilor europeni". De atunci a început „bătălia" pentru marea sărbătoare. Stadionul, căruia belgrădenii îi spun **„MARACANA"**, are o capacitate de 100.000 — 110.000 locuri, un gazon excelent și o instalație de nocturnă dintre cele mai moderne din Europa. El este situat în mijlocul orașului, asfel că se poate ajunge foarte ușor la el. Cu toate acestea, organizarea unei asemenea finale presupune pentru organizatori noi lucrări care ridică anumite dificultăți. Să-l lăsăm pe directorul stadionului să le enumere:

— Pentru cinstea ce ne-a fost făcută avem foarte multe lucruri de pus la punct. Trebuie amenajată o lojă specială, capabilă să găzduiască circa 3—400 de ziariști străini, cărora — altă dificultate — va trebui să le asigurăm aproape 150 de posturi telefonice și telexuri. Pe de altă parte, peste 40 de societăți de televiziune și radio își vor trimite echipele lor, crainici și tehnicieni, care vor ocupa locuri în tribună și pe pista din fața ei. Toate acestea ne-au pus o serie de probleme, la ora actuală însă în mare parte ele sînt pe cale de a fi rezolvate. La 30 martie va sosi la Belgrad o comisie a U.E.F.A.-ei care va controla și verifica dacă totul corespunde cerințelor pentru a-și putea da ultimul aviz. Pentru noi, un examen pe care dorim să-l trecem cu bine. MAI ALES CĂ FEDERAȚIA NOASTRĂ DE FOTBAL A SOLICITAT ORGANIZAREA TURNEULUI FINAL AL CAMPIONATULUI EUROPEI DIN 1976 și aprobarea acestei cereri va depinde de rezultatul constatărilor comisiei U.E.F.A.

Vizitînd stadionul, ești impresionat de furnicarul de oameni care lucrează intens. Amenajările din tribune au intrat în faza finală. După încheierea lucrărilor din interiorul stadionului va începe amenajarea unui parc de mașini, prevăzut să adăpostească circa 15 — 20.000 de automobile.

— Din aprilie — continuă directorul stadionului — **Steaua roșie își va disputa jocurile de campionat pe terenurile cluburilor Partizan și O.F.K. Beograd, pentru a menaja gazonul stadionului său.**

Interesul amatorilor de fotbal pentru finala C.C.E. este — cum era de așteptat — deosebit. Iubitori ai fotbalului din toate colțurile țării au început de pe acum să asalteze federația iugoslavă cu cereri, individuale și colective, pentru rezervare de bilete. Federația, deocamdată, le înregistrează, așteptînd — în funcție de echipele care se vor califica în finală — numeroasele cereri, ce vor veni din țările respective. În orice caz, în cursă au rămas suficiente echipe cu veleități de finaliste, care să mențină interesul pentru finală.

— Datoria noastră este să oferim finaliștelor, publicului și oaspeților noștri cele mai bune condiții de joc și vizionare — a ținut să precizeze în încheiere **Miodrag Petrovici.**

DUȘAN BUGARIN

Belgrad, februarie

Carnet extern

ȘI DINCOLO DE HOTARELE ROMEI

Subiectul piperat al sezonului italian l-a reprezentat scandalul de la Roma, de care și noi am amintit în coloanele noastre, dezlănțuit la acel meci dintre formația antrenată de **Helenio Herrera** și foștii elevi ai „magului", jucătorii în tricouri negru-albastre ale lui **Internazionale.** Eroul, arbitrul **Michelotti,** s-a menținut, dirz, pe poziție și avea să dicteze iarăși un penalty în favoarea oaspeților așa cum o făcuse pe stadionul olimpic din capitala italiană. În vreme ce C.O.N.I., proprietarul marii arene romane, e obligat la investiții importante pentru a asigura protecția arbitrilor, **A. S. Roma** a plătit greșelile suporterilor ei jucînd în deplasare două etape. Cîte întîlniri n-a avut președintele clubului, **Anzalone,** cu înfocații susținători ai culorilor galben-roșii care amenințau cu alte „atacuri", de data aceasta îndreptate împotriva federației, acuzată că are inima în Nord, la Milano și Torino (citește **Inter, Milan, Juventus**) deși sediul său e pe undeva prin centrul Romei... Spiritele păreau liniștite și chiar prima „exilare" a unsprezecelui roman o demonstrase.

A venit a doua deplasare în grup. **Arezzo,** iată stadionul desemnat de federație să fie neutra gazdă a partidei cu **Verona.** Automobilele și autocarele, drapate în roșu-galben, au luat, nebune, drumul lui **Arezzo** și claxoanele înfierbîntate din plecare nu prevesteau lucruri bune. Așa avea să fie. După terminarea meciului, cei veniți din capitală au repetat demonstrația reprobabilă de pe stadionul olimpic. Mult mai mica arenă a suportat cu mult mai greu asaltul „tifosilor" nemulțumiți și sălbateci. Unul dintre cei mai bătrîni iubitori de fotbal din Arezzo avea să declare, privind tribunele devastate ale stadionului din orașul său: **„...Nu se poate spune că musafirii din Roma sînt chiar așa de politicoși".**

Federația italiană s-a aflat într-o situație delicată. Și în fața unui paradox regulamentar! Să suspende iarăși pe A. S. Roma? Pentru un meci de care n-a răspuns, în fapt? Dar, mai cu seamă, să dicteze iarăși o sancțiune împotriva unui club care nu face parte din Nordul cel socotit atît de protejat? Și forul din Roma a hotărît să treacă cît mai discret peste noua „demonstrație" a suporterilor lui H.H. și a formației sale, dictînd o amendă, o amendă oarecare. Din Nord însă, de acolo de unde faptele violente și sălbatice se înregistrează mult mai rar, s-a auzit răspunsul unui oficial din Milano: **„...Lamentările nu sînt altceva decît semnele slăbiciunii fotbalului din Sudul Italiei. Că titlurile se opresc numai în orașele din Nord nu e o întîmplare, ci dovada superioarei organizări a cluburilor din această parte".**

Eftimie IONESCU

NOUA ZEELANDĂ – ȚARA CU CEL MAI TÎNĂR CAMPIONAT DIVIZIONAR

DOCUMENTAR

Citind fotbalul australian, care în ultima vreme a început să fie bine cunoscut, nu se poate să nu-l asociezi de cel din Noua Zeelandă, vecina sa din sud-est, cu care întreține tot mai mult interesul pentru sportul cu balonul rotund pe teritorii unde alte discipline sportive domnesc: natația, tenisul și rugbiul în țara cangurilor, rugbiul în insula neozeelandeză.

Cine crede că fotbalul este de dată recentă în Noua Zeelandă se înșeală. O singură dovadă: Cupa și-a sărbătorit anul trecut 50 de ani de existență! Numai că popularitatea fotbalului s-a realizat lent. În primul rînd pentru că a avut un rival redutabil: rugbiul, care satisfăcea pe suporterii interesați mai mult de vigoarea și performanța fizică. În al doilea rînd, se opuneau condițiile obiective, specifice insulei: populație mică, orașe mici.

În ultimul sezon însă fotbalul a făcut progrese și conducerea sportului și suporterii recunosc acum veleitățile și ambiția „balonului rotund" de a fi primul sport din Noua Zeelandă care are o competiție națională unică la nivelul cluburilor. Și din 1970 a luat ființă un campionat pe țară, ajuns la a treia sa ediție. Pînă atunci, întrecerea avea loc pe trei grupe regionale (Sud, Nord și Centru). Cele trei campionate naționale au fost cucerite pe rînd de **Blockhouse Bay Auckland, Eastern Suburbs Auckland** și **Mount Wellington.** Prima și ultima echipă au cîștigat titlul la golaveraj. În Cupă, s-a înregistrat un record de... durată: echipa **Christchurch United** a dispus în finală de campioana **Mount Wellington** după 420 de minute de joc! După 4—4 la Wellington și 1—1 la Christchurch, au urmat alte două jocuri de baraj cu prelungiri. Finalmente, **Christchurch** a învins cu 2—1...

Campionatul — patronat de o fabrică de tutun, care oferă la sfîrșit premii în bani — a cunoscut în ultima sa ediție o asistență mult mai mare la meciuri, presa, radio-ul și televiziunea au asigurat fotbalului cel mai bun loc, iar nivelul de joc a crescut. Totuși, există, o mare problemă: federația a lăsat pe seama cluburilor, aproape exclusiv, responsabilitatea organizării acestui campionat. Dar, încasările la jocuri nu reușesc să acopere cheltuielile necesitate mai ales de deplasări și primele de joc. Iar federația nu le ajută de fel. Din acest motiv, unele echipe, ca de pildă **Invercagill,** dintr-un orășel din sud, au fost nevoite să renunțe la participarea la campionatul național. Deplasările erau prea numeroase și la distanțe mari și costul călătoriilor cu avionul prea ridicat pentru bugetele lor.

Campionatul național este, acum, o realitate și nimic nu poate determina o reîntoarcere la vechea formulă. Federația (afiliată la F.I.F.A. în 1948) și antrenorul național **Barrie Truman** au posibilitatea, datorită existenței unei asemenea competiții, să desfășoare mai ușor munca de selecție. **Truman** poate urmări aproape 100 din cei mai buni jucători care activează în cele 10 echipe (8 la prima ediție) participante la campionat: **Mount Wellington, Blockhouse Bay, Eastern Suburbs** și **Auckland City** — toate din Auckland —, **Christchurch United, Gisborne City, Stop Out Wellington, Caversham Dunedin, Wellington City** și **New Brighton Christchurch.**

Truman — un tînăr antrenor englez, dornic de noutăți — depune o intensă activitate pentru a asigura perspective fotbalului neozeelandez. Și selecționata națională a început să obțină rezultate încurajatoare: victorii cu 4—1 și 2—1 în meciurile cu Noua Caledonie, 1—3 cu Australia, 1—1 cu Indonezia și 1—3 cu Noua Caledonie (ultimele trei partide în deplasare), în cadrul unui turneu în Asia de Sud-Est.

Acum, eforturile sînt îndreptate spre pregătirea echipei naționale pentru preliminariile C.M. din cadrul subgrupei A din zona Asia—Oceania, preliminarii care se vor disputa sub forma unui turneu organizat în martie în Australia. Alături de Noua Zeelandă și țara organizatoare, Australia, mai participă Irak și Indonezia. **Truman** speră într-o comportare bună a tinerei sale echipe, a cărei vîrstă medie este de 23 de ani.